

Darbs, prāts un naids

Vecu vecos laikos cilvēki vēl nekā nestrādājuši un tāpat vien blandījušies bez darba apkārt. Šie nu cauras dienas gozējušies un skatījušies, kā putni raunas, kā zvēri darās un kā upes skrien. Bet nu reiz pie cilvēkiem atnācis viens jauns vīrs un sacījis, lai tak šie skatoties no putniem un no zvēriem un sākot paši ar strādāt. Tas jaunais cilvēks bijis Darbs.

Nu Darbs mācījis cilvēkiem, lai sākot zemi strādāt. Nu cilvēki ar paklausījuši Darbam, aizgājuši uz vienu ieleju un sākuši ar nagiem plēst zemi un sējuši labību. Šie nu tikmēr plēsuši zemi, kamēr nagi palikuši jēli un tad metuši mieru. Bet sacēlušies plūdi un visa labība apslīkusi.

Nu Darbs stellējis cilvēkus aiz meža, tur šie satikšot šā brāli Prātu un tas nu šos izmācīšot. Labi. Cilvēki gājuši aiz meža un satikuši Prātu un Prāts nu šos izmācījis, kā lai darot. Lai šie labību sējot augstākās vietās un lai zemākās atstājot nesētas. Un tad Prāts vēl novēlējis cilvēkiem govi un tā došot šiem saldu pienu, zirgs palīdzēšot strādāt un aita došot villu, ko drēbes taisīt.

Nu cilvēki darījuši tā, kā Prāts šiem vēlējis. Sasējuši labību un labība labi paaugusi. Nu cilvēki nopļāvuši labību un sākuši gudrot, kā dalīšot. Bet, kamēr šie tā gudrojuši, tikmēr atnācis vecs vecis, vārdā Naids, un nu apņēmis labību izdalīt.

Naids sakrāvis labību divās kaudzēs un mazāko kaudzi atdevis jaunajiem un lielāko vecajiem. Nu visi sākuši naidoties, ka lielo kaudzi atdod veciem, un šie tak esot daudz mazāk strādājuši, kā jaunie. Cilvēki nu tikmēr strīdējušies, kamēr sākuši plēsties un tikpat vēl nevarējuši labību visiem pa prātam izdalīt.

No tās pašas reizes ar Naids, kā iekūlies cilvēku vidū, tā ar palicis vēl līdz šai pašai baltai dienai.

Avots: https://asakas.net/pasakas/latviesu-pasakas/latviesu_tautas_pasakas/d/darbs-prats-un-naids/